

Arrest

nr. 167 230 van 9 mei 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 september 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat M. DE RAEDEMAEKER verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde heeft verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard op 19 september 2012. Dit is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.03.2010 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

B.(...), S. (...) (R.R.: (...))

*nationaliteit: Armenië
geboren te V. (...) op 08.03.1987
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 12.08.2010, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Uit het verslag van de arts-attaché d.d. 10.09.2012 (zie gesloten omslag) blijkt dat: "Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoeningen, hoewel deze kunnen beschouwd worden als aandoeningen die een reëel risico kunnen inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld worden, geen reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Armenië. Derhalve is er m.i. vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Armenië."

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG. noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gezien de asielpcedure van betrokkene nog lopende is, verzoek ik u het attest van immatriculatie dat aan betrokkene werd afgegeven verder te verlengen tot nadere berichtgeving over de asielpcedure.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 3 en 8 EVRM.

Het middel luidt: "Doordat de bestreden beslissing dd. 19.09.2012 tot ongegrondheid van de verblijfsaanvraag van verzoeker van 18.03.2010 geen enkele overweging inhoudt over de mogelijkheid tot sociale omkadering van verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Armenië;

Terwijl, precies het gebrek aan deugdelijke overwegingen over de mogelijkheid tot sociale omkadering in het land van herkomst, de reden was tot vernietiging van de voorgaande beslissing dd. 4.02.2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 3); De thans bestreden beslissing houdt nog steeds geen enkele overweging in omtrent de noodzaak en mogelijkheid van sociale omkadering van verzoeker in het herkomstland. De thans bestreden beslissing overweegt enkel - onder verwijzing naar het verslag van de arts-attaché dd. 10.09.2012 - dat: "vanuit medisch standpunt er dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst, Armenië, bestaat"; Enkel in het medisch verslag wordt verwijzing gemaakt naar een "toegankelijkheidsonderzoek" (stuk 4): (...).De bestreden beslissing werd in casu genomen louter onder verwijzing naar het medisch verslag van de arts-attaché. De bestreden beslissing zelf verwijst met geen woord naar het "toegankelijkheidsonderzoek". De bestreden beslissing schendt dan ook de formele motiveringsplicht; De overwegingen in het medisch verslag van de arts-attaché kunnen niet aanvaard worden als afdoende motivering van de bestreden beslissing omtrent de sociale omkadering in Armenië; Om te voldoen aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht, dient de bestreden beslissing zelf overwegingen in te houden omtrent de

toegankelijkheid van mantelzorg; Overwegingen omtrent toegankelijkheid van sociale omkadering, hebben immers niet enkel een medische grond, maar ook een sociaaleconomisch-humanitaire grond die een proportionele afweging vereist op grond van artikel 3 en 8 EVRM; Deze proportionaliteitsafweging kan enkel door de staatssecretaris of haar afgevaardigde gemaakt worden en de neerslag van deze proportionaliteitsafweging moet terug te vinden zijn in de bestreden beslissing; Verwerende partij erkent zelf dat het niet aan de arts-attaché is om de sociale omkadering te beoordelen: "Terwijl het uiteraard niet aan de ambtenaar-geneesheer is - die vanzelfsprekend enkel de medische toestand onderzoekt - maar wel aan de gemachtigde, om de sociale omkadering - zoals verzoeker dit omschrijft - in het land van herkomst te onderzoeken. " (stuk 3 p. 4); De sociale omkadering slaat inderdaad niet op de noodzakelijke psychische en neurologische medische hulp van psychiaters en neurologen, maar op de noodzaak aan begeleiding en sociale dienstverlening; Verzoeker is niet in staat zelfstandig te leven en heeft begeleiding nodig. Er is echter niet onderzocht geworden of in Armenië ook professionele begeleidingsvormen voor gehandicapten in dagcentra voorhanden zijn, zoals in België wel bestaan; Dat deze dagcentra voor gehandicapten mee deel uitmaken van de noodzakelijke sociale omkadering van een persoon met een handicap, waardoor deze al dan niet nog een menswaardig leven kan lijden, door deelname aan educatieve en ontspannende activiteiten; Dat dergelijke dagcentra in Armenië niet bestaan en verzoeker in Armenië geen menswaardig leven meer kan lijden; Dat noch de bestreden beslissing tot ongegrondheid van de huidige verblijfsmachtiging, en evenmin het medisch verslag van de arts-attaché, een uitspraak doen over de mogelijkheden van professionele sociale omkadering in Armenië;

Zodat, de bestreden beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd is en de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt, alsmede de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 3 en 8 EVRM;"

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Bij lezing van de toelichting van het middel blijkt dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen, waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf, niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door hem aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Aangaande de kritiek op de inhoud van de motivering, kan verzoeker niet worden gevolgd in het betoog dat de bestreden beslissing geen enkele overweging inhoudt over de mogelijkheid tot sociale omkadering. Verzoeker slaagt er zelfs in om de motieven van het advies van de ambtenaar-geneesheer volledig te citeren in het verzoekschrift. In het advies wordt expliciet gemotiveerd dat:

"Nood aan mantelzorg

Vanwege de ernstige mentale retardatie en gedragsproblemen, is betrokkene niet in staat zelfstandig te leven en de aanwezigheid van de familie is noodzakelijk voor toezicht en verzorging.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst.

Verwijzend naar het toegankelijkheidsonderzoek op datum van 07.09,2012:

"Er is geen ziekteverzekering, maar er wordt wel een pakket van gratis gezondheidszorg aangeboden voor bepaalde aandoeningen en kwetsbare groepen. Voor de aandoening waaraan betrokkene lijdt (geestelijke aandoening) worden de zorgen en medicatie gratis verstrekt. Betrokkene is echter niet in staat om zelfstandig te leven en heeft nood aan mantelzorg en de aanwezigheid van zijn familie. Betrokkene zijn vader (6386296) moeder en zus (6523086) hebben ook geen verblijfsrecht in België verworven en dienen eveneens te voldoen aan hun verplichting om het grondgebied te verlaten. Zij kunnen betrokkene dus vergezellen tijdens de reis (begeleiding voor betrokkene kan nodig zijn) en instaan voor de mantelzorg in het land van herkomst.

Uit de dossiers van zijn familieleden blijkt niet dat één van de gezinsleden niet in slaat zou zijn het noodzakelijke inkomen uit arbeid te verwerven. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkenen in staat zijn om in hun eisen levensonderhoud te voorzien. Het staat betrokkenen vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. " Hieruit kan besloten worden dat er geen belemmeringen zijn wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het herkomstland, Armenië."

Het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat samen met de bestreden beslissing werd betekend en waarnaar expliciet verwezen wordt in de bestreden beslissing, maakt integraal deel uit van de bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris diende niet de volledige inhoud van het advies van de ambtenaar-geneesheer te herhalen in zijn beslissing, noch diende het toegankelijkheidsonderzoek waarnaar verwezen wordt in het advies mee te worden betekend of gevoegd.

De Raad merkt op dat wanneer een stuk waarnaar verwezen wordt in de beslissing, niet opgenomen wordt in de beslissing zelf (en niet wordt bijgevoegd), het in het kader van de formele motiveringsplicht volstaat om in het kort het voorwerp en de inhoud van die stukken te vermelden, zonder dat het nodig is ze in extenso over te nemen (OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Administratieve rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, die Keure, 1999, p. 131 -133). De formele motiveringsplicht is dus niet geschonden omdat in de beslissing wordt verwezen naar stukken die niet afzonderlijk aan verzoeker werden meegedeeld. Deze stukken bevinden zich in het administratief dossier, waarin verzoeker inzage kon vragen.

Het komt aan de ambtenaar-geneesheer toe om het element van toegankelijkheid te onderzoeken en om hierover te adviseren, en dit conform de uitdrukkelijke bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het is net de bedoeling geweest van de wetgever dat de gemachtigde zich ter zake zou steunen op het advies van de ambtenaar-geneesheer, zodat verzoekers kritiek geen afbreuk doet aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit lezing van dit artikel blijkt dat de beoordeling van de ziekte en of deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde. Deze ambtenaar-geneesheer dient volgens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet eveneens de mogelijkheden van en de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de betrokken vreemdeling verblijft, en de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, te beoordelen. Deze ambtenaar-geneesheer verschaft over al deze elementen een advies.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in de kritiek dat de ambtenaar-geneesheer geen toegankelijkheidsonderzoek zou hebben uitgevoerd en niet onderzocht heeft of verzoeker mantelzorg kan krijgen in zijn thuisland. De ambtenaar-geneesheer verwijst terecht naar de aanwezigheid van de familieleden, die evenzeer het land moeten verlaten: *"Betrokkene is echter niet in staat om zelfstandig te leven en heeft nood aan mantelzorg en de aanwezigheid van zijn familie. Betrokkene zijn vader (6386296) moeder en zus (6523086) hebben ook geen verblijfsrecht in België verworven en dienen eveneens te voldoen aan hun verplichting om het grondgebied te verlaten. Zij kunnen betrokkene dus vergezellen tijdens de reis (begeleiding voor betrokkene kan nodig zijn) en instaan voor de mantelzorg in het land van herkomst. Uit de dossiers van zijn familieleden blijkt niet dat één van de gezinsleden niet in slaat zou zijn het noodzakelijke inkomen uit arbeid te verwerven. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkenen in staat zijn om in hun eigen levensonderhoud te voorzien."*

Met het betoog dat er in Armenië geen dagcentra voor gehandicapten zijn, gaat verzoeker voorbij aan de vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer dat de nodige behandeling wel degelijk beschikbaar is:

"Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

- *Verwijzend naar de informatie afkomstig van <http://www.doctors.am> blijkt dat er huisartsen, neurologen en psychiaters werkzaam zijn in Armenië voor de opvolging en behandeling van de in de medische attesten beschreven aandoeningen;*

- *Verwijzend naar de informatie bekomen via <http://www.apnet.am> blijkt dat er 8 psychiatrische ziekenhuizen bestaan voor de opvolging en behandeling van de in de medische attesten beschreven aandoeningen.*

- *Verwijzend naar informatie afkomstig uit de MedCOi-databank van plaatselijke artsen die werkzaam zijn in het land van herkomst en die gecontracteerd zijn door het bureau van de medische adviseurs van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 25/02/2012 met uniek referentienummer AM-2366-2012 blijkt dat neurologische en psychiatrische opvolging en behandeling beschikbaar zijn in Armenië.*

- *Verwijzend naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen van het Scientific Centre of Drug and Medical Technology Expertise (SCDMTE) in Armenië, bekomen via <http://www.pharm.am> blijkt dat haloperidol en quetiapine voor de behandeling van de in de medische attesten beschreven aandoeningen beschikbaar zijn in Armenië:*

Alhoewel een beëdigde vertaling van de behandelende geneesheer in Armenië meldt dat behandeling niet beschikbaar is in Armenië, blijkt uit bovenstaande informatie dat medicamenteuze behandeling en gespecialiseerde opvolging van de in de medische attesten beschreven aandoeningen dus beschikbaar zijn in Armenië."

Gelet op het feit dat de ambtenaar-geneesheer adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt naar een terugkeer naar het land van herkomst, is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de ambtenaar-geneesheer te volgen.

Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, als annulatierechter, niet toe zich in de plaats te stellen van de ambtenaar-geneesheer noch van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van diens advies/beslissing, doch kan enkel nagaan of de beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Uit het loutere gegeven dat verzoeker zelf meent dat er niet voldoende, of niet dezelfde, behandeling beschikbaar is in Armenië blijkt niet dat de ambtenaar-geneesheer, die als enige een toetsing doorvoerde van de aandoeningen zoals deze voorlagen aan het artikel 9ter, foutief of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat een behandeling beschikbaar en toegankelijk is.

Artikel 3 EVRM waarborgt blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet het recht om op het grondgebied van een staat te blijven louter om de reden dat die staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst : de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

Verzoeker voert in middel wel de schending aan van de artikelen 3 en 8 EVRM, doch gaat hierop niet verder in bij de bespreking van zijn middel. De loutere verwijzing naar een 'proportionele afweging op grond van artikel 3 en 8 EVRM' volstaat hiertoe niet. Bij gebreke van een afdoende weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen. Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. RvS 25 maart 1994, nr. 46.649, RACE. 1994, z.p.; RvS 18 juni 1992, nr. 39.750, Arr. RvS 1992, z.p.).

Aangaande de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM blijkt uit de Vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding dat de begrippen uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw art. 9ter in de Vreemdelingenwet) dat:

"Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens." (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35)

Verzoekers summiere verwijzing naar artikel 3 EVRM, waarbij hij overigens niet nader toelicht om welke reden hij deze verdragsbepaling geschonden acht, kan dan ook niet worden aangenomen.

De Raad laat tevens gelden dat de bestreden beslissing op zich ook geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, zodat ook om die reden de schending van artikel 3 EVRM niet kan worden aangenomen, noch deze van artikel 8 EVRM. Terwijl, nu noch de ouders noch de zus van verzoeker over een verblijfsrecht in België beschikken, doch hen, zij het bij andere beslissingen, bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de schending van redelijkheid en zorgvuldigheid en van artikel 3 EVRM. Het middel luidt:

"Doordat de bestreden beslissing dd. 19.09.2012 gebaseerd is op het medisch rapport van de arts-attaché; Dat het verslag van de arts-attaché stelt (stuk 4): (...). Terwijl, ten eerste uit de informatie waarnaar de arts-attaché verwijst wel blijkt dat haloperidol voorhanden is, maar niet blijkt dat het geneesmiddel quetiapine voorhanden is in Armenië (stuk 5); Dat het medisch verslag van de arts-attaché dan ook ten onrechte schrijft: "Verwijzend naar lijsten van geregistreerde geneesmiddelen van het Scientific Centre of Drug and Medical Technology Expertise (SCDMTE) in Armenië, bekomen via <http://www.pharm.am> blijkt dat haloperidol en quetiapine voor de behandeling van de in de medische attesten beschreven aandoeningen beschikbaar zijn in Armenië. Dat zodoende de beslissing niet juist gemotiveerd is en gebaseerd is op een onzorgvuldig onderzoek; Dat ten tweede het verslag van de arts-attaché onzorgvuldig en onredelijk is door - voor wat betreft het reizen - enkel te stellen dat begeleiding nodig kan zijn: Dat in het medisch attest van dr. Tillemans, zijnde een neuroloog, werd aangevoerd dat reizen de gezondheid van verzoeker kan schaden; Dat het effect van reizen, ni. mogelijk schade veroorzaken aan de gezondheid van verzoeker, een medisch probleem is dat van een andere orde is dan het niet kunnen reizen zonder begeleiding; Dat de arts-attaché nochtans enkel overweegt dat begeleiding nodig kan zijn, maar geen overweging wijdt aan het risico van reizen voor de gezondheid van verzoeker als zodanig; Dat het risico van reizen voor de gezondheid van verzoeker artikel 3 EVRM raakt en noch door de arts-attaché, noch verweerder werd onderzocht; Dat ten derde verzoeker aanvoert dat de beslissing onredelijk is en niet afdoende gemotiveerd is qua toegankelijkheid van de medische zorgen in Armenië; Dat de bestreden beslissing desbetreffend in uiterst summiere bewoordingen onder verwijzing naar het verslag van de arts-attaché stelt dat de behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het land van herkomst, Armenië; Dat in het verslag van de arts-attaché enkel onrechtstreeks verwezen wordt naar een toegankelijkheidsonderzoek door verweerder: "Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst Verwijzend naar het toegankelijkheidsonderzoek op datum van 07.09.2012: Er is geen ziekteverzekering, maar er wordt wel een pakket van gratis gezondheidszorg aangeboden voor bepaalde aandoeningen en kwetsbare groepen. Voor de aandoening waaraan betrokkene lijdt (geestelijke aandoening) worden de zorgen en medicatie gratis verstrekt"; Dat, hoewel verweerder een grote discretionaire bevoegdheid heeft bij het nemen van een beslissing om een persoon te machtigen tot verblijf om medische redenen, verweerder deze bevoegdheid met redelijkheid en zorgvuldigheid dient uit te oefenen; In Armenië stelt zich een groot probleem van out-of-pocket-payments, waardoor het systeem van gratis gezondheidsverstrekking totaal ondergraven wordt. Dit out-of-pocket-paymentsysteem is een algemeen bekend, door internationale publieke bronnen bevestigd, gegeven, dat door verweerder totaal terzijde gelaten is; Verzoeker verwijst in het bijzonder naar het Caritas Country Sheet Armenia van januari 2010 waarin gesteld wordt (stuk 6): (...). Verder verwijst verzoeker ook naar het rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie, waarin eveneens de realiteit van het out-of-pocket payments-systeem wordt bevestigd (stuk 7): Gelet op dergelijke manifeste vaststellingen van Caritas en de Wereld

Gezondheidsorganisatie, zijnde publieke objectieve algemeen gekende internationale gezaghebbende bronnen - is het manifest onredelijk van verweerder voor te houden dat in Armenië de medische zorgen en medicatie gratis toegankelijk zijn; Zodat : op grond van het bovenstaande dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29 juli 1991 schendt; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het beginsel van redelijkheid en zorgvuldigheid, en artikel 3 EVRM;”

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Bij lezing van de toelichting van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepaling, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gemotiveerd waarom de door verzoeker aangehaalde redenen, waarom hij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf, niet worden aanvaard. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door hen aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De ambtenaar-geneesheer stelt in het advies dat het medicijn quetiapine beschikbaar is in Armenië. Een eenvoudig nazicht van de bron die de ambtenaar-geneesheer heeft geraadpleegd en ook uitdrukkelijk vermeld staat in het advies, leert dat dit correct is (<http://www.pharm.am/jurdocs/list2.php?pg=13&id=10&langid=2> en het aldaar beschikbare 'Register of medicines' - stuk 1).

Het loutere feit dat de behandelende arts van verzoeker stelt dat reizen de "gezondheid kan schaden", en de ambtenaar-geneesheer dit niet heeft gevolgd, niet maakt dat de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Uit het loutere gegeven dat de behandelende arts er een andere visie op na hield, blijkt nog niet dat de ambtenaar-geneesheer foutief of op kennelijk onredelijke wijze vaststelde dat deze aandoeningen kennelijk niet beantwoorden aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter.

De ambtenaar-geneesheer oordeelt:

"Mogelijkheid tot reizen

Betrokkene kan reizen. Behandelende neuroloog meldt dat reizen zeer moeilijk is en gezondheidstoestand negatief kan beïnvloeden, en er moet hier dus rekening mee gehouden worden dat begeleiding nodig kan zijn".

Aangaande het onderzoek van toegankelijkheid werd reeds bij de bespreking van het eerste middel vastgesteld dat het advies, dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing, nu ernaar verwezen wordt in de beslissing en het advies er samen mee wordt betekend, afdoende is gemotiveerd.

Met een vage verwijzing naar 'out-of-pocket-payments' toont verzoeker niet aan dat de ambtenaar-geneesheer ten onrechte of op kennelijk onredelijke wijze zou hebben gesteld dat *"Er is geen ziekteverzekering, maar er wordt wel een pakket van gratis gezondheidszorg aangeboden voor bepaalde aandoeningen en kwetsbare groepen. Voor de aandoening waaraan betrokkene lijdt (geestelijke aandoening) worden de zorgen en medicatie gratis verstrekt. (met verwijzing naar de voetnoot 2), terwijl het advies tevens volgende motivering bevat: "Uit de dossiers van zijn familieleden blijkt niet dat één van de gezinsleden niet in staat zou zijn het noodzakelijke inkomen uit arbeid te verwerven. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkenen in staat zijn om in hun eisen levensonderhoud te voorzien".*

De Raad wijst erop dat in de mate waarin verzoeker zou dienen gebruik te maken van een te betalen behandeling, er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat verzoeker een beroep kan doen op de IOM, die onder meer de zelfstandigheid en de integratie wil verbeteren voor mensen die terugkeren naar Armenië en tevens terugkerende Armeniërs assisteert bij hun reïntegratie en hen microkredieten verstrekt.

Er dient dan ook te worden besloten dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers aanvraag zorgvuldig werd onderzocht, met inachtnaam van alle elementen die hij aanvoerde.

De Raad laat tot slot gelden dat de bestreden beslissing op zich ook geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, zodat ook om die reden de schending van artikel 3 EVRM niet kan worden aangenomen, noch deze van artikel 8 EVRM. Terwijl, nu noch de ouders noch de zus van verzoeker over een verblijfsrecht in België beschikken, doch hen, zij het bij andere beslissingen, bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, niet kan worden ingezien hoe de bestreden beslissing een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend zestien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC